

[Holger Kristiansen.]

er, synes jeg, en ensidig Betragtning, thi Fiskeriet er et saa omfattende Erhverv, at det maa siges at være nødvendigt og til Fordel for Fiskerierhvervet overhovedet, at Erhvervet faar sit eget Kreditinstitut.

Derfor mener jeg, at den — Uvillie er maaske for stærkt et Udtryk at bruge, men i hvert Fald — Mangel paa Tilslutning fra Dansk Fiskeriforenings Side, som sporedes i Fjor, og som kom til Udtryk paa Foreningens Generalforsamling, beror paa, at man først og fremmest havde for Øje den hidtidige Adgang til Laan til bestaaende Virksomheder i Fartøjer og Redskaber og langt mindre Lovforslagets andet store Hovedformaal, som er at virke til Fremme for Udviklingen af Erhvervet ved at skabe en naturlig Finansiering af Forarbejdning og Afsætning af Fisk og Fiskeriprodukter. Jeg synes, man har set vel meget bort fra den Side af Lovforslagets Hensigt, og saa vidt jeg skønner, er det i hvert Fald, naar man ser paa de fremtidige Forhold, det Omraade, hvor man først og fremmest skal sætte ind.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til en meget velvillig Behandling og Vedtagelse her i Tinget.

Ministeren for Søfart og Fiskeri (Stawning): Jeg takker for den Tilslutning, som Sagen har faaet, for saa vidt fra alle Sider, og skal derfor ikke tilføje mange Ord.

Jeg kan ikke sige andet end, at jeg undres over, at man overhovedet har Betæneligheder at fremføre overfor, jeg vil ikke sige Enkelthederne, men Løsningen som Helhed; thi hvad enten Sagen ses fra Fiskernes eller fra Statens Synspunkt, maa det forekomme mig at være en Fordel at komme over til fast ordnede Tilstande i Modsætning til den Tilstand, der har bestaaet, og som utvivlsomt har gjort Nytte i adskillige Aar, men alligevel i for ringe Grad hævder Ansvarsfølelse og andre gode Følelser i Forhold til de Spørgsmaal, her foreligger. Jeg tror, at en mere forretningsmæssig Ordning af Laaneforholdene maa siges at være paakrævet, efterhaanden som man virkelig kommer ind paa Anbringelse af store Kapitaler i dette Erhverv; og det er jo ogsaa saa, at den Udvikling, som kan ventes — idet jeg stadig haaber paa en vis Udvikling af dette Erhverv —, maa blive en saadan, at Udlaanet ikke kan være afhængigt af, hvilket Bevillingsbeløb der tilfældig er stillet til Raadighed i det enkelte Aar.

Hvis Bevillingen til Udlaan et Aar er

100 000 Kr. eller 200 000 Kr., og der i Løbet af Sommeren eller Foraaret, hvornaar det nu maatte være, kommer et Projekt frem, som tilsigter et langt større Forbrug — saaledes som det allerede er nævnt, at det skete sidste Aar —, er det dog højst urimeligt, at man skal lade et saadant maaske særdeles godt Projekt falde, fordi der ikke er stillet tilstrækkeligt store Midler til Raadighed i dette Aar. Har man dette Institut, vil man være i Stand til at handle, saaledes som Forholdene til enhver Tid kræver det. Det synes jeg afgjort maa være Grundbetragtningen for Fiskerierhvervet nu og i Fremtiden. Det er Behovet for Finansiering, der i første Linie maa være afgørende eller af Betydning, og mindre Spørgsmaalet, om der paa et langt tidligere Tidspunkt er stillet et stort eller lille Beløb til Raadighed til saadan Udlaansvirksomhed.

Og da der jo er Tale om at støtte ikke blot den Virksomhed, der bestaar i Udlaan til Fartøjer, men naturligvis ogsaa andre Sider af Erhvervet, maa man her være forberedt paa, at det er netop noget, der vil komme saadan stødvis og nødvendiggøre, at Midler stilles til Raadighed paa Tidspunkter, hvor man maaske slet ikke i Rigsdagssamlingen har været forberedt derpaa.

Der kan jo ikke være nogen Tvivl om, at det at faa Midler stillet til Raadighed for en industriel Udvikling i Tilslutning til Fiskeriet er i højeste Grad i Fiskeriets Interesse. Naar Fiskerne nu med Rette kan klage over at have en forholdsvis beskednen Indkomst, skyldes det, at mangfoldige Varer, som andre Steder nyttiggøres ved industriel Udnyttelse, nyttiggøres ikke i vort Land, fordi vi savner denne industrielle Tilslutning til Fiskeriet, som andre har. At indføre for mange Millioner Kroner Varer, som har deres Oprindelse fra Fiskeriet, er urimeligt, naar vi selv har en Fiskerbefolkning og har Varerne liggende lige udenfor vor Dør, men blot ikke har de Anstalter, der kan nyttiggøre dem.

Disse Opgaver kan langt lettere løses, efter som Erfaringen skrider frem, ved Hjælp af et Finansinstitut som det, her er Tale om, langt lettere, end naar man paa Forhaand skal drøfte det gennem Lovgivningsmagten og paa Forhaand vide, hvor store Midler der skal stilles til Raadighed.

Derfor synes jeg, at baade set fra Fiskernes og fra Statens Synspunkt er der ingen Anledning til Betænelighed overfor den Ændring i Forholdet, her er Tale om.